

Korzo

... dok suton pada ...

Sunce, kralju užarenog lika, gospodaru dana,
dodiruješ me, moja koža postaje rožnjača,
moja kičma očni živac, moje telo drhti
zaslepljeno lokvama zlata koje prosipaš
na ovo more i na ovaj grad. Obnevideo sam.
Ovde su nekad bile nanizane – i još uvek stoje –
kuće i ulice nekog drugog grada,
ne ovog kojeg si ti potpuno preobrazilo.

Hodamo duž keja. Brodići za
noćni ribolov spremni su da isplove,
motori dahću, parafinske lampe na pramcima,
ceo grad je izišao u šetnju,
zaljubljeni sa rukom u ruci, mladići se šepure,
majke i očevi, deca jedu sladoled, starci
posmatraju sa stolova kafića na pločnicima,
a brda tamne i prilaze kao prijateljske životinje.

Mirisni večernji sjaj neba širi se po zalivu,
tvoja ruka načas okrznu moju, kao slučajno,
kao dodir ove mlade žene teških bokova
koja hoda sitnim koracima, njišući se,
crne kose zategnute unazad, nežnog grla,
ramena bronzane boje, oči kao masline, nasmejane.
Pijem te, treperava svetlosti, kao vino, kao muziku,
kao što su te njeni preci pili hiljadama godina.

Porozni grade, ona se zove *Eleftheria*,
tvoji ožiljci su tek sive pege u njenim očima,
ipak, u ovom času kada se zraci poigravaju
po njenom licu, potajno kao govor ili pesma,
njeno je iskonsko pravo da hoda ovim kejom
kao oruđe i čuvar tvoga svetla,
sakuplja ga u bunarima svojih dubokih zenica
i njena je mila sloboda da stupa po tebi kao igračica.

O milo večē, svetlosti hiljadama godina stara,
pevaču zvonkoga glasa, divnog kao ova žena,
kako da ne obožavam svu ljupkost koju sipaš
na ovaj grad i njegove ljude, kao kalup
koji izvaja sve što dotakne, vasceli svet?
Postao sam tvoj rob, kad već nisam podanik.
I, žedan da te ispijem celog, ispunio bih
svaku poru tvojim zračenjem, njenom slobodom.

Richard Berengarten

prevod / translation : Vera V. Radojević

interLitQ.org